

Ontvoering, bekering en kindhuwelijken

van meisjes uit religieuze minderheden in Pakistan

Table Of Contents

<i>Introductie</i>	3
I. Religieuze en sociale context	4
Tweederangs burgers.....	4
Discriminatie met betrekking tot religieuze bekering	4
Rechtsbescherming en de rol van religieuze instellingen.....	5
Rol van de politie	5
Rol van de media.....	6
II. Wetgeving en rechtssysteem	7
Druk om valse verklaringen af te leggen in de rechtbank.....	7
Pakistaanse internationale mensenrechten verplichtingen.....	7
Parallel rechtssysteem	7
Discriminatie van meisjes van religieuze minderheden.....	8
Discretionaire bevoegdheid van de rechter	9
Casestudies	9
Geen bescherming voor gedwongen huwelijken van meisjes boven de 18 jaar	10
III. Aanbevelingen vanuit het perspectief van het meisje	11
<i>Contact</i>	12

Introductie

Op 13 oktober jl. werd het 13-jarige Pakistaanse christelijke meisje Arzoo Raja buiten haar huis in Karachi ontvoerd. Twee dagen later kregen Arzoo's ouders te horen dat hun dochter het laatste slachtoffer was van gedwongen bekering en gedwongen huwelijk. Azhar Ali, een moslimman van ongeveer 45 jaar oud, die in het huis tegenover Arzoo woont, werd ervan verdacht verantwoordelijk te zijn voor de ontvoering. De politie toonde weinig bereidheid om Arzoo's familie te helpen, en daarom was er weinig hoop dat de familie hun dochter terug zou krijgen.

Volgens de Nationale Commissie voor Justitie en Vrede (NCJP) en de Pakistan Hindu Council worden elk jaar ongeveer 1.000 christelijke en hindoeïstische meisjes in Pakistan ontvoerd, onder dwang tot de islam bekeerd en uitgehuwelijkt aan hun ontvoerders of verkrachters.¹

Dit rapport geeft een overzicht van een aantal veel voorkomende factoren die een rol speelt bij dergelijke gevallen van ontvoering en gedwongen bekering. De hoop is dat dit rapport zal dienen als een instrument om belangenbehartiging te voeren en effectief deze situatie en zorgwekkende trends van ontvoering en gedwongen bekering van meisjes en vrouwen in Pakistan aan te pakken.

¹ 1,000 Christen en hindoeïstische meisjes per jaar gedwongen zich te bekeren in Pakistan; Rapport, 1 October 2018, Pakistan Today, <https://www.pakistantoday.com.pk/2014/04/08/1000-christian-hindu-girls-forced-to-convert-to-islam-report/>

I. Religieuze en sociale context

Tweederangs burgers

Christelijke en hindoeïstische meisjes dwingen te trouwen met hun ontvoerders en zich tot de islam te bekeren, is een verwerpelijke praktijk die vaak voorkomt in Pakistan. Hieronder volgt een aantal factoren die uitleggen hoe en waarom deze praktijk onophoudelijk kan doorgaan.

Leden van religieuze minderheden worden door een groot deel van de Pakistaanse moslimgemeenschap als tweederangsburgers beschouwd. De islam is de staatsgodsdienst en wordt door meer dan 96 procent van de bevolking beoefend. Niet-moslims worden veracht omdat ze de leerstellingen van de islam niet volgen. Deze mentaliteit van sociale hiërarchie en verdeeldheid wordt vaak gebruikt als rechtvaardiging voor het misbruik tegen kwetsbare religieuze minderheden. De ondergeschikte positie van christenen en hindoes in de Pakistaanse samenleving maakt het voor moslimmannen gemakkelijk om meisjes uit deze gemeenschappen ongestraft te ontvoeren. Het is zeer onwaarschijnlijk dat de politie, politici, rechters en andere invloedrijke personen - die overwegend moslim zijn - zich zullen inzetten voor de veilige terugkeer van deze meisjes en de daders ter verantwoording te roepen binnen het strafrechtstelsel.

Door discriminatie van religieuze minderheden op alle niveaus in de samenleving toe te staan en te aanvaarden, zijn daders in de gelegenheid om ongestraft misdaden tegen hen te plegen. In het geval van Arzoo: haar vader beschrijft hoe brutaal en onbeschaamd de dader was: "Azhar en zijn familie wonen recht tegenover ons. We zien hen elke dag, wetende dat zij onze dochter hebben gekidnapte en dat ze waarschijnlijk weten waar Arzoo en Azhar zijn. Waarom doet de politie niets?"²

Een andere factor is de angstcultuur in de samenleving, waardoor de discriminatie kan voortduren. Individuen die de status quo in twijfel trekken en het islamitisch klassieke gedachtengoed betwisten, riskeren hun status en positie in de samenleving en moeten zelfs vrezen voor hun eigen leven. Radicale moslims zouden de campagne voor gerechtigheid aan christenen en mensen uit andere religieuze minderheden kunnen zien als een daad van verraad aan de moslim-meerderheidssamenleving en de moslim-ideologie.

Discriminatie met betrekking tot religieuze bekering

Opvallend bij een ontvoeringszaak als deze, is het religieuze aspect. Het is gemakkelijk voor een christen of een lid van een andere religieuze minderheid zich tot de islam te bekeren. De Pakistaanse samenleving faciliteert dit op vele manieren, zo gemakkelijk dat zelfs voor Arzoo - die minderjarig is - de gedwongen bekering vluchtig, zonder inspectie en verificatie werd goedgekeurd. De moskee was zelf in staat om het - grotendeels vervalste - papierwerk te regelen. Dit bespoedigde een vlotte en officiële religieuze bekering. Daarentegen, als een moslim zich tot een andere religie wil bekeren, zal de regering de bekering niet erkennen en loopt de bekeerling het risico te worden vermoord of te worden beschuldigd van godslastering, waarop de doodstraf staat.

Joseph, oprichter van Voice for Justice, zegt: "Moslims hebben een sterk verlangen om de moslimbevolking in Pakistan uit te breiden. Dit verlangen wordt onder andere gedreven door de leerstelling dat iemand die een niet-moslim tot de islam bekeert, een plek in het paradijs zal verdienen." Joseph legt verder uit dat religieuze instellingen, scholen en moskeeën meestal niet onderzoeken of een bekering echt is en stellen evenmin de leeftijd van de persoon op het moment van het incident vast. Gedwongen huwelijken en bekeringen worden zo als legaal gedocumenteerd zonder voorafgaand onderzoek.

² Interview met Voice for Justice, Jubilee Campaign and the father of Arzoo, Raja Lal, on 21 October 2020.

Iemand die een ander persoon tot de islam bekeert, wordt vaak overladen met lof, maar als iemand de geldigheid van een dergelijke bekering betwist, wordt deze het zwijgen opgelegd. Veel religieuze instituten bieden zelfs geldelijke beloningen voor het succesvol bekeren van een persoon tot de islam.

Christelijk nationaal parlementslid voor de Pakistaanse Volkspartij (PPP), Naveed Amir, vertelt Jubilee Campaign dat veel moslims geloven dat het hun plicht is om christelijke en hindoeïstische meisjes tot de islam te bekeren als een middel om de jihad te bevorderen. Aangezien de islam de staatsgodsdienst is van Pakistan, dringen deze opvattingen door op alle niveaus van de samenleving, inclusief civiele autoriteiten en wetshandhaving. Om die reden ervaart Arzoo's vader veel weerstand van de politie, de samenleving en de juridische en justitiële systemen in zijn strijd om zijn dochter terug te krijgen.

Rechtsbescherming en de rol van religieuze instellingen

In Pakistan is er geen wetgeving die gedwongen religieuze bekering strafbaar stelt. Evenmin is er een officiële mogelijkheid om de gedwongen bekering te beëindigen en de slachtoffers terug te laten keren naar hun oorspronkelijke geloof. Een conversie kan echter wel door een rechtbank worden teruggedraaid; In het geval van een minderjarig meisje zullen zij en degenen die haar steunen echter te maken krijgen met de druk en bedreigingen van de radicale moslingemeenschap. Een ander probleem is dat er documenten worden geproduceerd die beweren dat het christelijke of hindoeïstische meisje zich vrijwillig tot de islam heeft bekeerd.

In bepaalde gebieden en situaties kan een meisje dat de islam afwijst en terugkeert naar het hindoeïsme of het christendom, als een afvallige worden beschouwd. Het kan zeer gevaarlijk zijn er bij de politie en de rechtbank op aan te dringen om de bekering nietig te verklaren, zowel voor het meisje en haar familie als ook voor mensen die actief haar vertrek uit de islam hebben bevorderd.

Naveed legt uit dat er geen goede wetten zijn aangenomen of geïmplementeerd om deze onrechtvaardige praktijk te voorkomen. Hij legt uit: "Dit komt deels doordat er te weinig politieke wil is om minderheden te helpen. Het aanpakken van problemen die minderheden ondervinden, staat niet op de politieke agenda. Daarnaast is er veel terughoudendheid om de rechten van minderheden te waarborgen als dit tegelijkertijd een inperking van de islam betekent. Volgens de islam en de sharia mogen meisjes trouwen zodra ze ongesteld zijn. Het is geen probleem als een 13-jarig meisje met een oudere man trouwt. Als het meisje zich hierdoor ook van het christendom tot de islam bekeert, is dit een soort bonus. Moslims willen niet dat deze praktijk wordt ingeperkt. Dit denken wordt niet alleen gesteund door arme, ongeschoolde mensen, maar wordt ondersteund door een groot aantal moslims op elk niveau van de samenleving."

Enkele moslimgroepen hebben zich verzet tegen een voorgestelde minimumleeftijd voor bekering of huwelijk en beweren dat een minimum leeftijd niet door de islam wordt goedgekeurd. Deze groepen hebben zich ook verzet tegen wetsvoorstellen die gedwongen bekeringen verbieden. De wetgevende macht van Sindh heeft in 2016 een wet aangenomen die gedwongen bekeringen en bekeringen vóór de leeftijd van 18 jaar verbiedt; Onder druk van islamitische extremistische groeperingen heeft de gouverneur ervan afgezien dit te ondertekenen.³

Rol van de politie

De politie is over algemeen sterk bevooroordeeld vanwege de islamitische gedachte die de samenleving doordringt, zoals hierboven vermeld. In het geval van Arzoo kregen haar ouders geen steun van de politie totdat de internationale druk toenam.

³ State of Human Rights in 2018, Human Rights Commission of Pakistan, p. 118,
<http://hrccp-web.org/publication/wp-content/uploads/2019/04/State-of-Human-Rights-in-2018-English.pdf>

Arzoo's vader legde uit: "Ik heb overal op deuren geklopt, maar de politie toont geen enkele interesse om de verdachte te arresteren en de zaak objectief te onderzoeken."⁴ Arzoo's vader zei over Arzoo's ontvoerder: "Omdat Azhar familieleden heeft die voor de politie werken, krijgen we veel weerstand om Arzoo terug te krijgen. Uit de geboorteakte, de schoolregistratie en de gegevens van de National Database and Registration Authority (NADRA) blijkt duidelijk dat Arzoo 13 jaar oud is. Ze zat in de zevende klas. Op het politiebureau kregen we echter documenten te zien waarin stond dat Arzoo 18 jaar oud is, zich bekeerd heeft tot de islam en getrouwd is met Azhar Ali."⁵

Joseph van Voice for Justice stelt dat de politie vaak een oogje dichtknijpt voor meldingen van ontvoering en gedwongen bekeringen. Dit leidt tot een cultuur van onschendbaarheid van daders.

De politie weigert vaak om een First Information Report (FIR) in te dienen, en soms wordt informatie vervalst, waardoor de families hun dochters niet terug kunnen krijgen. Wanneer documentatie wordt getoond waaruit blijkt dat het meisje jonger is dan 18 jaar, negeert de politie dat bewijs doorgaans.

Om gerechtelijk verhaal te zoeken, moest Arzoo's vader worden vergezeld door een politiek invloedrijk persoon naar het politiebureau om voor elkaar te krijgen dat een FIR legitiem werd ingediend. Veel gezinnen die geen media-aandacht krijgen als in het geval van Arzoo, ontvangen geen FIR-registratie en verliezen daarom hun dochters aan hun ontvoerders. Deze onrechtvaardigheden en discriminatie dragen bij aan de stress en het trauma waarmee religieuze minderheden worden geconfronteerd.

Rol van de media

Een bijkomend aspect dat het oplossen van gevallen van gedwongen bekering en ontvoering van religieuze minderheidsmeisjes onwaarschijnlijker maakt, is de rol van de media. Vaak worden de verhalen van deze meisjes die bekeerd en getrouwd zijn niet in de media gerapporteerd en, wanneer ze worden gerapporteerd, worden ze behandeld ten gunste van de daders in plaats vanuit het perspectief van het religieuze minderheidsmeisje en haar familie.

De gevallen waar wel in de media aandacht aan besteed wordt - wanneer deze door lokale of provinciale media in de urdu-taal worden bericht - nemen het aspect van gedwongen bekering en vaak de leeftijd van het meisje niet mee in de berichtgeving. Ze vermelden bijvoorbeeld dat een meisje zich vrijwillig tot de islam heeft bekeerd en ervoor heeft gekozen met haar nieuwe echtgenoot te trouwen. Er wordt niets gezegd over het hulpgeroep van de ouders van het meisje, en vaak wordt de leeftijd van zowel het meisje als haar nieuwe echtgenoot buiten beschouwing gelaten. De nieuwsberichten trekken daarom de rechtmatigheid van dergelijke gedwongen bekeringen niet in twijfel.

Er zijn twee redenen waarom de media er niet in slaagt om eerlijk te rapporteren. Ten eerste de duidelijke voorkeur van media en verslaggevers ten opzichte van de islam, en ten tweede zijn journalisten en media bang om onderzoek te doen naar en / of rapporten te publiceren over gedwongen bekering en huwelijk, omdat ze het risico lopen zwaar onder druk te staan en bedreigd te worden door invloedrijke lokale religieuze leiders.

Joseph van Voice for Justice deelt dat de vooringenomen berichtgeving in de media over de ontvoering van religieuze minderheidsmeisjes en het opstellen van artikelen vanuit het perspectief van de daders de problemen voor religieuze minderheden vergroot om gerechtigheid te verkrijgen voor de misdaden die tegen hen zijn gepleegd.

⁴ Interview met Voice for Justice, Jubilee Campaign and the father of Arzoo, Raja Lal, on 21 October 2020.

⁵ Interview met Voice for Justice, Jubilee Campaign and the father of Arzoo, Raja Lal, on 21 October 2020.

II. Wetgeving en rechtssysteem

Druk om valse verklaringen af te leggen in de rechtbank

Joseph van Voice for Justice stelt dat de ontvoerders van deze meisjes vaak de slachtoffers en hun families bedreigen. Wanneer de ontvoerde meisjes voor een rechtbank verschijnen, bevinden zij zich nog onder de controle van hun ontvoerders. Vaak zijn deze in de rechtszaal aanwezig wanneer de slachtoffers hun verklaringen afleggen. Onder hevige druk zullen deze meisjes geneigd zijn toe te geven aan hun ontvoerders en valse verklaringen afleggen voor de rechtbank. Ze zullen beweren dat ze zich vrijwillig hebben bekeerd en vrijwillig zijn getrouwd met deze mannen.

Er komt vaak geen onderzoek naar de omstandigheden waaronder de bekeringen plaatsvinden en de leeftijd van de meisjes wordt tijdens de procesprocedure buiten beschouwing gelaten. De betrokken meisjes worden tijdens het proces grotendeels in het gezelschap van hun ontvoerders achtergelaten, en zodoende blootgesteld aan bedreiging en dwang om hun ontvoering en verkrachting te blijven ontkennen, en te stellen dat hun bekering en huwelijk vrijwillig waren.⁶

Pakistaanse internationale mensenrechten verplichtingen

Pakistan heeft het International Covenant on Civil and Political Rights (Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten) sinds april 2008 ondertekend en is daarom gebonden bij de bepalingen ervan sinds de formele bekrachtiging in juni 2010. Artikel 18 van het ICCPR stelt dat “niemand zal worden onderworpen aan dwang met betrekking tot zijn vrijheid om een religie of overtuiging van zijn keuze te hebben of aan te nemen”, en verbiedt gedwongen religieuze bekering.

Ondanks de groeiende bezorgdheid over een toename van ontvoeringen, gedwongen huwelijken en bekeringen tot de islam van meisjes uit minderheidsgemeenschappen - met name christenen en hindoes - zijn opeenvolgende nationale en provinciale regeringen er niet in geslaagd wetten aan te nemen en uit te voeren die meisjes effectief tegen deze misdaden beschermen.

Interessant is dat Pakistan in zijn meest recente rapport aan de Commissie voor de status van de vrouw geen melding maakt van gedwongen huwelijken en gedwongen bekeringen van meisjes en vrouwen uit religieuze minderheidsgemeenschappen. Gedwongen huwelijken worden in het rapport alleen behandeld als een algemene traditionele praktijk, *ghag*, verboden via de KP Elimination Act 2013. De toepassing van deze wet is echter beperkt tot de provincie van de Khyber Pakhtunkhwa. Bovendien verzuimt het rapport de ontvoeringen die ook in Pakistan plaatsvinden aan te pakken.⁷

Een wetsvoorstel tegen gedwongen bekering dat in 2016 in de provinciale vergadering van Sindh werd ingediend, blijft in behandeling nadat radicale islamisten hebben bedreigd met gewelddadige protesten.

Parallel rechtssysteem

Wanneer een Pakistaans christelijk meisje wordt ontvoerd en het primaire doel is haar te dwingen tot een huwelijk met een moslimman, is de voorbereidende stap vanzelfsprekend om haar tot de islam bekeren.

⁶ Pakistan: Abduction, Forced Conversion of Non-Muslim Girls, 7 August 2019,

<https://www.copticsolidarity.org/2019/08/07/pakistan-abduction-forced-conversion-of-non-muslim-girls/>

⁷ Committee on the Elimination of the Discrimination of Women, *Fifth Periodic Report submitted by Pakistan under article 18 of the Convention*, 9 October 2018, CEDAW/C/PAK/5.

Wanneer de ontvoerders het meisje tot de islam bekeren, krijgen ze meestal de steun en lof van de bredere moslimgemeenschap om redenen die in deel II van dit rapport worden uitgelegd. Om dezelfde redenen zullen ontvoerders niet worden vervolgd.

Het is een extra hindernis dat wanneer een meisje uit een religieuze minderheid zich bekeert tot de islam, de islamitische wetten op haar van toepassing zullen zijn. De islamitische wet staat het huwelijk van minderjarige meisjes toe nadat het meisje haar eerste menstruatiecyclus heeft doorgemaakt.

Een seculiere wet in de provincie Sindh is echter in tegenspraak met deze bovengenoemde islamitische wet. De Sindh Child Marriage Restraint Act 2013 schrijft voor dat een meisje niet mag trouwen als ze jonger is dan 18 jaar.⁸ Evenzo stelt de Punjab Marriage Restraint Act van 2015 dat het huwelijk met een kind wordt bestraft met gevangenisstraf en dat een meisje als een kind wordt beschouwd als ze jonger is dan 16 jaar.

In dit geval gebruiken de rechters hun discretionaire bevoegdheid om te beslissen of religieuze of seculiere wetten gelden. Volgens de grondwet van de Islamitische Republiek Pakistan moet elke seculiere wet voldoen aan de islamitische code, ook al worden de islamitische wetten in Pakistan niet altijd strikt gevolgd.

Ondanks de milde toepassing van islamitische wetten, legt de directeur van de Nationale Commissie voor Justitie en Vrede (NCJP⁹) uit dat in de rechtbank vaker wel dan niet de religieuze wetten prevaleren boven de seculiere wetten. In het geval van Arzoo Raja is het niet zeker welke wetten het vonnis zullen beheersen, maar het is belangrijk om te pleiten en ervoor te zorgen dat de huwelijksrestraint Act wordt geïmplementeerd.¹⁰

Discriminatie van meisjes van religieuze minderheden

De ontvoerders van deze ontvoerde christelijke en hindoeïstische meisjes proberen vaak voor een rechtbank te bewijzen dat hun slachtoffers 18 jaar oud waren om wetten te omzeilen die het huwelijk met meisjes onder de wettelijke leeftijd van 18 verbieden.

Vanwege de overweldigende neiging van moslimgemeenschappen en hun rechtssystemen om besluiten te nemen ten gunste van moslimbeklaagden of eisers, zien de rechters vaak documentatie over het hoofd, zoals B-formulieren¹¹ en Nadra-registratie die door de familie wordt verstrekt en waaruit blijkt dat het meisje in kwestie jonger is dan 18 jaar. In plaats daarvan passen ze de documenten toe die zijn uitgegeven door moskeeën, islamitische geestelijken en andere bevooroordeelde bronnen waarin staat dat het meisje ouder is dan 18 jaar en daarom in aanmerking mag komen voor een wettig huwelijk. De rechters negeren ook vaak de documenten die de familie van het meisje indient, maar accepteren de gedwongen verklaring van het meisje in de rechtbank dat ze 18 jaar oud is en dat ze zich vrijwillig heeft bekeerd en is getrouwd.

Vooraf lagere rechtbanken hebben zich neergelegd bij deze druk en hebben huwelijken en gedwongen bekerings van minderjarige meisjes goedgekeurd op basis van vervalste documenten of louter de verklaring van het meisje dat ze 18 jaar oud is. Dit komt omdat kleinere rechtbanken niet de bescherming genieten die de hoge en de hoogste rechtbanken genieten die hen zouden helpen bij

⁸ The Sindh Child Marriage Restraint Act 2013, article 2A and Article 5.

⁹ National Commission for Justice and Peace

¹⁰ Interview with director of National Commission for Justice and Peace (NCJP) on 2 November 2020.

¹¹ Child Registration Certificate (CRC) is een registratie certificaat dat gebruikt wordt om minderjarigen (jonger dan 18 jaar) te registreren. Dit CRC wordt ook wel B-form genoemd.

het tegengaan van de zware druk van verschillende islamitische groeperingen om de ontvoerders te steunen en hun moslimgemeenschap te sussen. Rechtse groeperingen houden zich vaak bezig met protesteren en bedreigen van rechters en advocaten om hen te dwingen in het voordeel van de ontvoerder te beslissen. Vaak oordelen lagere rechters in het voordeel van de ontvoerder en geven de zaak door aan de hoge rechtbanken en het Hooggerechtshof voor verdere beoordeling.

Maar zelfs in de hogere rechtbanken en het Hooggerechtshof komt het opvallend vaak voor dat de rechters de kant van de ontvoerders kiezen, ten onrechte vaststellen dat de meisjes ten minste 18 jaar oud zijn, en de huwelijken en bekeringen als wettige praktijken beschouwen.

In de zaak van de 13-jarige Arzoo oordeelde het Hooggerechtshof van Sindh, Karachi op 27 oktober 2020 in het voordeel van het valse en gedwongen huwelijk. De rechters keken niet naar de officiële documenten zoals het B-formulier en Nadra-registratie, maar hoorden de verklaring van Arzoo terwijl haar ontvoerder ook in de rechtszaal aanwezig was. Ze werd onder druk gezet om te getuigen dat ze 18 jaar oud was en zich bereidwillig had bekeerd en uit vrije wil was getrouwd.

Getuigen van de hoorzitting van Arzoo's High Court of Sindh melden dat de rechter de relevante documenten niet heeft geïnspecteerd om haar echte leeftijd te verifiëren. Het gerechtelijk bevel omvatte de verklaring van Arzoo waarin zij zei dat ze aanvankelijk tot de christelijke religie behoorde, maar na verloop van tijd begreep en zich realiseerde dat de islam de "universele religie" was. Ze had haar ouders gevraagd om de islam te omarmen, wat zij weigerden. Vervolgens zou ze de islam hebben aanvaard voor de religieuze persoon van Madrassah Jamia Islamia in Karachi. Haar nieuwe islamitische naam werd Arzoo Fatima en volgens de uitspraak van de rechter ging ze volgens haar eigen vrije wil een huwelijk aan met Azhar Ali.

De rechter vroeg verder om een kennisgeving aan advocaat-generaal Sindh met het verzoek om geen arrestatie uit te voeren met betrekking tot een FIR die tegen Azhar en zijn familieleden was geregistreerd, en vroeg de politie om bescherming te bieden aan de pasgetrouwde vrouw. Arzoo werd met haar ontvoerder naar huis teruggebracht na de hoorzitting in het Hooggerechtshof van Sindh.

Discretionaire bevoegdheid van de rechter

Vanwege de discretionaire bevoegdheid van rechters en de onduidelijkheid over de vraag of in dergelijke gevallen islamitische wetten of seculiere wetten gelden, kan een rechter besluiten een huwelijk goed te keuren, zelfs als is bewezen dat een meisje jonger is dan 18 of 16 jaar. Hiervan zijn veel voorbeelden, hieronder geïllustreerd met casestudies:

CASESTUDY P L D 2013 Lahore 243:

Besloten op 14 september 2012

Een minderjarig moslimmeisje (Jameela Bibi) was getrouwd. Ouders van het meisje wilden haar herwinnen en verklaarden dat het meisje minderjarig was, dat het huwelijk nietig was en dat ze werd verkracht. Het meisje verklaarde voor de rechtbank dat ze de puberteit had bereikt en vrijwillig een huwelijk met de verdachte was aangegaan. Uit medische rapporten bleek dat ze 14 jaar oud was. De Child Marriage Restraint Act XIX van 1929 werd overwogen, waarin staat dat meisjes jonger dan 16 jaar niet mogen trouwen.

De rechter hield er rekening mee dat het meisje een verklaring had afgelegd in de rechtbank dat ze uit vrije wil getrouwd was. Vervolgens werden de secties 250 en 251 van de Muhammadan Law (door D.F Mulla) door de rechter geciteerd waarin staat dat een meisje kan trouwen wanneer ze de puberteit heeft bereikt en instemt met het huwelijk.

Er werd een medisch dossier geciteerd waarin staat dat Jameela Bibi haar eerste bloedingen heeft gehad, borsten heeft ontwikkeld en schaamhaar heeft, wat aangeeft dat ze de puberteit heeft bereikt.

Het besluit vermeldde dat de Hanafi-jurisprudentie unaniem was over de kwestie dat een meisje 9 jaar kan zijn wanneer een verklaring over het bereiken van de puberteit kan worden aanvaard.

De uitspraak van de rechtbank vermeldt vervolgens dat Nikah / het huwelijk aangegaan door een islamitische vrouw die niet de meerderjarigheid heeft bereikt zoals gedefinieerd in de wet, maar wel de puberteit heeft bereikt zoals gedefinieerd in de Offense of Zina (Enforcement of Hudood) Verodening, 1979 geldig is verklaard.

CASESTUDY P L D 2005 Lahore 316:

Besloten op 10 februari 2005

Een ander geval was P L D 2005 Lahore 316 waar Mst. Hajra Khatoon, een meisje van 13 jaar, en Muhammad Naseer op 20-11-2004 getrouwd zijn. De ouders van het meisje verklaarden dat hun dochter was ontvoerd en onder dwang was getrouwd. De ouders wilden hun dochter terug.

De rechter hield rekening met zowel de Wet Kinderveiligheid (Child Restraint Act 1929) als verschillende islamitische wetten, koranverzen en andere islamitische bronnen. De rechter redeneerde dat volgens de federale sharia-rechtbank wali 'toestemming van de voogd' niet vereist is en dat een sui juris moslimvrouw uit eigen vrije wil een geldig Nikah / huwelijk kan aangaan. Het meisje legde voor de rechtbank een verklaring af waarin ze zei dat ze uit eigen vrije wil wilde trouwen. De rechter redeneerde verder dat het 13-jarige meisje de puberteit had bereikt volgens de definitie van de Offense of Zina (Enforcement of Hudood) Ordinance 1979, waardoor het huwelijk geldig was en niet nietig verklaard kon worden.

Het huwelijk werd wettelijk verklaard.

Geen bescherming voor gedwongen huwelijken van meisjes boven de 18 jaar

In het geval dat een meisje ouder is dan 18 jaar en wordt ontvoerd, gedwongen bekeerd en trouwt, zijn er geen wetten om haar te beschermen, zoals de Child Marriage Restraint Act, aangezien ze volgens de Pakistaanse wetgeving niet langer als een kind wordt beschouwd. Ze zou dapper genoeg moeten zijn om voor de rechtbank te verklaren dat ze niet vrijwillig besloot te trouwen en van religie te veranderen. Misschien nog belangrijker is dat ze haar eigen getuigenis moet wegen, als vrouwelijk lid van een religieuze minderheid in een rechtssysteem dat de overweldigende neiging heeft om de meerderheid te bevoorstellen. Bovendien zou ze moeten getuigen tegen haar eigen ontvoerder.

Volgens de NCJP, wanneer deze christelijke en religieuze minderheidsmeisjes en -vrouwen worden ontvoerd, biedt het systeem vanwege islamitische vooringenomenheid geen enkele steun aan hen of hun families, en worden de meisjes vaak gedwongen om in de gevangenschap van hun ontvoerders te blijven. Vaak worden ze gebruikt door hun nieuwe frauduleuze echtgenoten totdat dezen genoeg van hen hebben, waarna de meisjes en vrouwen vaak de prostitutie ingaan of verhandeld worden voor ander werk.¹² Als ze op de een of andere manier het geluk hebben naar hun familie terug te keren, is het moeilijk een echtgenoot te vinden die met hen wil trouwen.

In de buitengewoon zeldzame situatie dat de meisjes uit religieuze minderheden worden teruggestuurd naar hun families, worden zij zwaar onder druk gezet om de aanklacht tegen hun ontvoerders in te trekken. Er is geen strafrechtelijke sanctie voor gedwongen bekering zoals beschreven in het Pakistaanse wetboek van strafrecht. Er staat echter een gevangenisstraf van minimaal 7 jaar en maximaal levenslang op voor het ontvoeren van meisjes onder de 14 jaar. De strafrechtelijke sanctie voor verkrachting is minimaal 10 jaar gevangenisstraf en maximaal 25 jaar, vergezeld van een boete. Ten slotte is de straf voor gedwongen huwelijken niet minder dan 3 jaar en niet meer dan 7 jaar, evenals een boete van 500.000 roepies (EURO ≈ € 5.690). Ondanks deze strafbepalingen worden de ontvoerders van religieuze minderheidsmeisjes zelden gestraft, waardoor de misdaden ononderbroken en straffeloos kunnen worden voortgezet.

III. Aanbevelingen vanuit het perspectief van het meisje

- Nadat een meisje is hersteld van een ontvoering, gedwongen bekering tot de islam en / of een kindhuwelijk, moet het meisje naar een onderduikadres worden gebracht om ervoor te zorgen dat ze een waarachtig, ongedwongen getuigenis kan geven van gebeurtenissen zonder angst voor vergelding door haar ontvoerder.
- Een speciaal opgeleide en aangestelde taskforce dient deugdelijke en objectieve onderzoeken uit te voeren naar de omstandigheden rond de bekering en het huwelijk van het meisje.
- Sta de aanwezigheid toe van een minderheidsvertegenwoordiger of ombudsman om de zaak te beoordelen.
- Leid rechters op om wetten te interpreteren in overeenstemming met internationale mensenrechtennormen en -wetgeving.
- Er moet worden gezorgd dat seculiere wetten die de wettelijke minimumleeftijd voor het huwelijk vastleggen op 16 of 18 jaar, de islamitische wetten presideren die een huwelijk toestaan zodra de puberteit is bereikt.
- Creëer een beroeps- of meldingsmechanisme om rechters, politieagenten, religieuze instituten, islamitische geestelijken en officiële actoren te markeren die discrimineren, de rechten van religieuze minderheden schenden of er niet in slagen religieuze minderheden te beschermen in gevallen van ontvoering, gedwongen bekering en kindhuwelijken.

¹² Interview met de directeur van the National Commission of Justice and Peace (NCJP) on 2 November 2020.

Contact:

Stichting Jubilee Campaign Nederland

Postbus 84
4200 AB Gorinchem

Tel.: +31 183 820 200

E-mail: info@jubileecampaign.nl

Website: www.jubileecampaign.nl

Voice for Justice

www.voiceforjustice.eu